

ΤΟ ΚΑΙΝΟΥΡΓΕΣ ΒΑΓΟΝΙΟΝ

Θέμα πρὸς σύνθεσιν μουσικῆς συμφωνίας.

Ἐρασιὸν βαγόνιον, κατακαινουργον καὶ ἀποστίλθον. Ἐξευγμένον εἰς τὸ ἄκρον τοῦ τραίνου, τὸ ἀποχαιρετίζει ὁ ἥλιος, ἕτοιμος νὰ ἐξαφανισθῇ ὀπισθεν τῶν βουνῶν, τῶν ὁποίων ἡ κατατομὴ ἐσκιαγραφεῖτο ἐντὸς τῶν ὑέλων του. Ἀπὸ ὅλας τὰς γύρω συστάδας τὰ στρουθία τοῦ ἠέχοντο κατευθύνον καὶ διὰ μίας τῶν ἀνοικτῶν θυρίδων εἰσήρχετο τὸ ἄρωμα τῶν βόδων, ὀξυνόμενον ὑπὸ τῆς ἐσπερινῆς δρόσου.

Ἐπιβάτης κατάκοπος καὶ βαρυμέριμος, τοῦ ὑποίου ἡ καρδιά δὲν συνέπαλλε πρὸς τὴν ἐαρινὴν ταύτην φαιδρότητα, εἶχεν ἤδη λάθει θέσιν ἐν αὐτῷ καὶ ἐπρόκειτο νὰ διέλθῃ τὴν νύκτα ἐπὶ τοῦ καθίσματός του.

Ὁ κώδων σημαίνει· εἰς τὸν συριγμὸν τοῦ σταθμάρχου ἀπαντᾷ ὁ συριγμὸς τῆς μηχανῆς· τὸ τραῖνον κλονίζεται καὶ ἀναχωρεῖ.

Κοιμοῦ ἤσυχος, ταξιδιωτᾶ, καὶ τὸ κυλίνδρα τοῦ βαγονίου ἄς βαυκαλίξῃ τὸν ὕπνον σου!

Ἐνῶ οἱ ἀστέρες στίζουσι τὸ στερέωμα καὶ φεύγουσι τὰ πολυψήφια δένδρα, οἱ πολύηχοι βράχοι καὶ οἱ ἄηχοι λειμῶνες, τὸ καινούργε βαγόνιον ἤρχισε νὰ στεναζῇ καὶ νὰ γεμιζῇ ἀπὸ φωνᾶς συγκρινωμένας εἰς μέγαν καὶ ὑπόκωρον ἤχον.

Ὁ ἐπιβάτης εἶνε μόνος, εἰς μάτην ἐπιζητῶν ἀνάπαυσιν μικρὸν κατὰ μικρὸν, ἀπαλλαγεῖς ἀπὸ τὰς πικρὰς σκέψεις, αἱ ὁποῖαι ὕγρανον τοὺς ὀφθαλμούς του, ἔτεινε τὸ οὖς καὶ διέκρινεν ὠρυσμένης μελωδίας εἰς τὴν συναυλίαν, τὴν ἀποτελουμένην ὑπὸ τοῦ βαγονίου. Ὡς παιδίον ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς τροφῆς ἀφέθη ἡρέμως εἰς τὴν ἁρμονίαν ταύτην, ἡ ὁποία ἐσυντρόφευε τὴν μοναξίαν του, ἐνεψύχανε τὰ ὄνειρά του καὶ ἐγλύκαινε τὴν ὀδύνην του. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, τὸ τραῖνον ἐστάθμευεν καὶ ἡ μουσικὴ κατέπαυεν· ἀλλ' ἄμα τὸ καινούργε βαγόνιον ἐξώρμα παλιν ἐπὶ τῶν τροχῶν ἀνελάμβανε τὸ διακοπὴν ἄμα του καὶ οὕτω καθ' ἐξῆς ἕως τὸ πρωί.

Κοιμοῦ ἤσυχος, ταξιδιωτᾶ, καὶ τὸ ἄμα τοῦ καινούργου βαγονίου ἄς βαυκαλίξῃ τὸν ὕπνον σου!

Κατ' ἀρχὰς ὁ ταξιδιωτῆς διέκρινε βαθεῖαν καὶ βραγχῶδη φωνὴν βαθυφώνου. Διέφυγε μυκωμένη ἐκ τῶν τροχῶν καὶ τῶν ἐμβόλων καὶ ἐρρυθμίζετο ἁρμονικῶς πότε πρὸς κριγμὸν κυμβάλων, πότε πρὸς κρότους ὁμοίους με ἐκρήξεις.

«Εἶμαι ὁ σίδηρος, εἶμαι ὁ χαλύψ, ἔλεγεν ἡ φωνή. Ἐπλωμένος ἐπὶ ἄεστου κλίνης, ζυμω-

μένος με ἰλύν, με βόρβορον, κατεκείμεν ἄδρανῆς εἰς τοὺς κόλπους τοῦ σκότους, εἰς τὰ ἐγκατατῆς γῆς. Ποῖος με ἐξήγαγεν ἀπὸ τὸ ἔρεβος, ποῖος με ἐξήγισεν εἰς τὸ πῦρ, με ἔχυσεν ἐντὸς τῆς μήτρας, με ἐσφυρηλάτησε, με ἐστόμασε, μοῦ ἔδειξε τὸ φῶς τῆς ἡμέρας; Ἐνεσωματώθην, ἐνεσχηματίσθην τέλος πάντων. Ἄν βαρὺ εἶνε τὸ ἔργον μου, ἂν φθειρωμαι ὑπὸ τῆς ἐργασίας, ἂν κάποτε αἰσθάνομαι τὰς ἰνκας μου ἑτοιμούς νὰ διαρραγῶσιν ἐκ τῆς προσπαθείας, ὑπηρετῶ τοῦλάχιστον νοήμονα κύριον, ὅστις με προσηταιρίσθη χάριν μεγαλεπήθλου ἔργου. Προτιμότερα εἶνε ἡ ζωὴ, ἔστω καὶ ἐν τῇ ὀδύνῃ διερχομένη πρὸς ἡ ἐν τῷ ἀπέριφ ἀναισθησίᾳ.

«Ὅστις δῆποτε καὶ ἂν εἴσαι, ταξιδιωτᾶ, ἡ δύναμίς μου εἶνε εἰς τὴν διάθεσίν σου· δὲν βαρύνεις διόλου ἐπ' ἐμοῦ. Εἶμαι εὐτυχῆς φέρων σε ἐπὶ τῆς ῥωμαλέας ῥάχεώς μου, ὀδηγῶν σε ὅπου θέλεις νὰ μεταβῆς.

«Κοιμοῦ ἤσυχος καὶ ὁ θριαμβευτικὸς μυκηθμὸς μου ἄς βαυκαλίξῃ τὸν ὕπνον σου.»

Εἰς τὴν τραχεῖαν ταύτην μελωδίαν ἀνταπήντων πκρατεταμένοι ψιθουροὶ πλαγιζύλων καὶ βαρυαύλων, τοὺς ὁποίους ἐνίοτε ἐνόμιζες ὅτι συνώδευε τὸ πλατάγημα τῶν κροτάλων καὶ ἡ ὀξεῖα φωνὴ τῆς σύριγγος, ἡ διέκοπτε τυμπανοκρουσία.

«Εἶμεθα ἡ δρῦς, ἡ πελεῖα καὶ ἡ πεύκη, ἔλεγον διαφοροὶ φωναί: Οἱ ποιηταὶ ψάλλουν τὰ θέλη-ρα τῆς σκιάς μας, τὸ ἀνοικτόχρωμον ἡ καταπράσινον τοῦ φυλλώματός μας, τὴν μελαγχολικὴν χάριν ἡ τὴν ἀγρίαν καλλονὴν τῶν τοπίων, τὰ ὁποῖα κοσμοῦμεν. Μᾶς θρηνοῦν ὅταν μᾶς κατακόπτουν. Δησημονοῦν ὅτι ἐπρόκειτο νὰ ζήσωμεν καὶ νὰ σηπάμεθα ἐπὶ τόπου, ἀρρήκτως συνδεδεμένοι πρὸς τὴν γῆν, καταδεδικασμένοι νὰ βλέπωμεν τὰ πάντα κινούμενα περίξ ἡμῶν, ἐλάφους καὶ λύκους εἰς τὸ δάσος, ἀετοὺς καὶ χελιδόνας εἰς τὸν ἐλεύθερον οὐρανόν, χωρὶς νὰ δυνάμεθα ν' ἀποσπάσωμεν τὰς ρίζας μας ἐκ τῆς φυλακῆς των. Ἐστω εὐλογημένος ὁ πέλεκος ὅστις ἔθραυσε τὰ δεσμὰ ταῦτα, ὁ χεῖμαρρος, ὅστις κατεκύλισεν ἡμᾶς μέχρι τῆς κοιλάδος, ὁ πρίων ὅστις μᾶς διήρσεν εἰς εὐφορήτους σανίδας, ὁ δεξιὸς τεχνίτης, ὅστις μᾶς ἔδωκεν ὠρμένην μορφήν, μᾶς ἐλείανε καὶ μᾶς συνέδεσεν. Ἡ ὑπερβία μας μετεσχηματίσθη· καθ' ἐκάστην ἀπροσδόκητα θεάματα ἐκτυλίσσονται ἐνώπιόν μας· μετεβλήθημεν εἰς κινουμένην οἰκίαν, ἡ ταχύτης μας ἐξισοῦται πρὸς τὴν ταχύτητα τῶν πτηνῶν καὶ ὑπερβαίνει τὴν ταχύτητα τῶν ὠκυτέρων ἵππων. Ἐστω καὶ ἂν πρόκειται σκληρῶς νὰ πληρῶσῃ τις τὴν ἀπόλαυσιν, προτιμότερα εἶνε ἡ κίνησις ἀπὸ τὴν κίωιναν ἀδράνειαν.

«Ἡμπορεῖς, ταξιδιωτᾶ, νὰ ἐμπιστευθῆς σεαυτὸν εἰς τὴν φροῦρησίν μας. Σὲ προφυλάττο-

μεν ἀπὸ τὸν ἄνεμον καὶ ἀπὸ τὴν ὑγρὰν δρόσον τῆς νυκτός· αὐριον θὰ σὲ προστατεύσωμεν κατὰ τοῦ καύσωνος τῆς ἡμέρας.

«Κοιμοῦ ἐν εἰρήνῃ καὶ ὁ παιδρὸς ἡμῶν ψιθυρισμὸς ἄς βαυκαλιζῇ τὸν ὕπνον σου!»

*
**

Ἐπί τινα χρόνον ὁ ταξειδιώτης δὲν ἤκουσεν ἄλλας φωνάς· ἀλλ' ἐνῶ ἐστρέφετο ἐπὶ τῆς κλίνης ἀκουσθῶν ἐπ' αὐτῆς πλαγίως, διέκρινε καὶ ἄλλους ἐλαφροὺς ἤχους, συγκεχυμένως ἀπηχοῦντας.

«Ἦμην μαλλίον καὶ μαλλίον εἶμαι. Ἄλλ' ὅποια εὐτυχῆς μεταμόρφωσις! Ἄξιστον κάλυμμα προβάτου, τὸ ὅποιον ἡ βροχὴ καὶ ὁ βόρβωρος κατερούπαιναν, καὶ τὸ ὅποιον οἱ θάμνοι ἀπέσπων, σκληρῶς ὑπέφερα τὴν ἀγροικίαν μου. Δὲν θλίβομαι σήμερον οὔτε διὰ τὸ δῆγμα τῆς ψαλίδος, διὰ τῆς ὁποίας ἀπεκόπη, οὔτε διὰ τὴν δριμύτητα τῶν ὀξέων μὲ τὰ ὅποια ἐκαθαρίσθην οὔτε διὰ τὴν ἀλαμπτον τραχύτητα τῶν μηχανημάτων, διὰ τῶν ὁποίων μὲ ἐλανάρισαν, μὲ ἔξανα, μὲ ἔνεσαν, μὲ ὕφανα, οὔτε τὴν σκληροτέραν ἀκόμη δοκιμασίαν τῆς βαφῆς. Ἴδου ὅτι κατέστην ὕψασμα λαμπρὸν, λεῖον καὶ χροῶδες. Προτιμωτέρα εἶνε ἐφῆμερος, καλλονή, ἐξαγορασθεῖσα ἔστω καὶ δι' ὀδυνηρῶν βασάνων, παρὰ ἡ ἀφανῆς καὶ ἀνωφελῆς δυσμορφία.

«Στηρίζου ἐπ' ἐμοῦ, ἀγαπητὴ ταξειδιῶτα, ἐξάπλωσε ἐπάνω μου τὰ κουρασμένα μέλη σου. Εἶσαι ξένος καὶ κύριός μου, καὶ σὲ ὑπηρετῶ εὐχαρίστως· εἶθε νὰ ἀξιώθῃ τῆς εὐγνωμοσύνης σου.

«Κοιμοῦ ἐν εἰρήνῃ καὶ τὸ ταπεινὸν τῆς φωνῆς μου ὑποψιθύρισμα ἄς βαυκαλιζῇ τὸν ὕπνον σου.»

*
**

Καὶ ὁ χορὸς ἐτραγοῦδει, ἐτραγοῦδει ἐναρμονίως, καὶ αἱ φωναὶ ἐσυγγέοντο, ἐσυγγέοντο ἀμυδραὶ ἢ ἤχηραὶ, ὀξεῖαι ἢ βαρεῖαι καὶ ἡ ὀρχήστρα ἔθρεμεν, ἔθρεμεν. Ἄλλὰ τῶν ὀργάνων καὶ τῶν ἁσμάτων ὅλων ἐδέσποζε διηνεκῆς ὕμνος· εἰσέδιδε δι' ὅλων τῶν ῥωγμῶν τοῦ καινουργοῦς βαγονίου καὶ συνεκίνει μέχρι τῶν μυχιαιτάτων χορδῶν τὴν ψυχὴν τοῦ ταξειδιώτου. Ἦτο ὁ ἦχος τῆς αὐρας, ὃν διέσχίζε τὸ ὄλοταχῶς βαῖνον τραῖνον.

«Εἶμεθα ἡ πτερωτὴ λεγεὼν τῶν ἀτμοσφαιρικῶν μορίων, ἔλεγεν ἄορατος χορὸς. Διετρέξαμεν ἀναριθμήτους φορὰς ὅλον τὸν πλανήτην καὶ ἡ πορεία μας, εἴτε βραδεία, εἴτε ταχεῖα, οὐδέποτε ἀναστέλλεται. Θυγατέρες τῆς γῆς καὶ τοῦ ὠκεανοῦ, ἀφοῦ ἐπαίξαμεν μὲ τὸν ἀφρόν τῶν κυματῶν καὶ δι' ἰσχυρᾶς πνοῆς ἠυλακώσαμεν τὸν θαλάσσιον σάλον, ὑψώθημεν ὡς καπνὸς μέχρι τοῦ αἰθέρος, κατόπιν δὲ κατήλθομεν ἐκ νέου πρὸς τὴν γῆν· προσεψάσαμεν τὰς πεδιάδας,

ἐξηγείραμεν τὴν ἄμμον τῶν ἐρήμων ἢ ἐλυγίσσαμεν τὰς κορυφὰς τῶν δένδρων, διήλθομεν διὰ τῶν κοιλάδων, ἀνερριχθήμεν τὰς πλευρὰς τῶν βουνῶν, ὑπερεπηθήσαμεν τὰς χιόνας καὶ τοὺς πάγους, διὰ νὰ ἐπιστρέψωμεν ἐκ νέου εἰς τοὺς πολυανθρώπους ἀγρούς ἢ τὴν ἄπειρον τῆς θαλάσσης ἐρημίαν. Εἶμεθα ἡ λαΐλαψ καὶ ὁ ζέφυρος καὶ ἔχομεν τὴν δύναμιν καὶ τὴν χάριν ἡμποροῦμεν διαδοχικῶς νὰ θραύσωμεν τὴν δρῦν καὶ νὰ διασχίσωμεν τὴν κέδρον ἢ ἀβρῶς νὰ θωπεύσωμεν τὰς πτέρυγας τῆς ψυχῆς. Ἄλλὰ πρὸ πάντων ἀρεσκόμεθα νὰ εἰσερχώμεθα εἰς τὰ ἀνθρώπινα στήθη καὶ νὰ εἰσπνεώμεθα ὑπ' αὐτῶν. Γνωρίζομεν ἐκ τῶν προτέρων τί μᾶς περιμένει καὶ πῶς ἕκαστον ἐκ τῶν λεπτοτάτων ἀτόμων μας θὰ διαλυθῇ. Ἄλλ' ἀδιάφορον! Εἶμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ ἀναγεννηθῶμεν κατόπιν, θὰ ἐπανιδρωμεν τὴν λάμψιν τοῦ ἡλίου, θὰ ἐπαναλάβωμεν τὴν διὰ τοῦ κενοῦ πτήσιν μας. Ἡ χαρὰ μας, ἡ ὑπερηφάνειά μας εἶνε ν' ἀναμιγνυώμεθα εἰς τὸ αἷμά σας. Ὡ βασιλεῖς τῆς γῆς, ν' ἀναζωογονοῦμεν τὰς δυνάμεις σας καὶ διὰ τοῦ προσωρινοῦ ἡμῶν θανάτου νὰ τρέφωμεν τὴν πηγὴν τῆς ζωῆς σας.

«Ἄφησέ μας, ὦ ταξειδιῶτα, νὰ φθάσωμεν μέχρι τῶν πνευμόνων σου, οἱ ὅποιοι μᾶς καλοῦν καὶ νὰ συνενωθῶμεν μὲ τοὺς στεναγμούς σου. Σοῦ φέρομεν τὴν βαλσαμώδη πνοὴν τῶν βουνῶν καὶ τῶν δασῶν, τὴν ἀπαλὴν εὐωδίαν τῶν λειμῶνων. Κοιμοῦ ἐν εἰρήνῃ. Ἡ διαυγῆς μελωδία ἄς καταπραύνη τὴν καρδίαν σου καὶ ἄς βαυκαλιζῇ τὸν ὕπνον σου.»

Καὶ ἐνῶ ὁ ταξειδιώτης κατάκοπος ἀπεκοιμάτο, πρὸς τὰ ἐξημερώματα, δύο δραπέται ἐρασταὶ ἐμβῆκαν ἤσυχά εἰς τὸ καινουργὲς βαγονίον. Ἐστρωμώχθησαν εἰς μίαν σκοτεινὴν γωνίαν ἀκίνητοι, ἐνηγκαλισμένοι καὶ ὠμίλουν σιγὰ, σιγὰ, παρατηροῦντες τὰ ἄστρα ἀπὸ τὰς ὑέλους, τὰς ὁποίας τὸ ψῆχος τῆς αὐγῆς ἤρχισε ν' ἀμαυρώνη. Εἶχε στηρίζει τὴν κεφαλὴν τῆς ἐπὶ τῆς παρείας τοῦ φίλου τῆς καὶ αὐτὸς περιβάλλον τὸ σῶμά τῆς διὰ τοῦ βραχιονός του, τὴν ἐθλίβεν ἐπὶ τοῦ στήθους του, ἐνῶ μὲ τὴν ἄλλην χεῖρα ἐλείαινε τὴν κόμην τῆς ἢ διευθέτει τὸ ταξειδιωτικὸν σκέπασμα, μὲ τὸ ὅποion ἦσαν σκεπασμένοι καὶ οἱ δύο. Ὁμίλουν σιγὰ σιγὰ· ἀλλ' ὁ ταξειδιώτης τοὺς ἤκουεν ἐν μέσῳ τοῦ ὕπνου του ἀκουσίως καὶ ὁ διακεκομμένος διαλόγος των ἔφθανε μέχρις αὐτοῦ ὡς μουσικὴ ὄνειρου. Τοῦ ἐφαίνετο ὅτι αὐτὸς, ὁ ἴδιος ἐπρόφερε τοὺς λόγους τοῦ νέου καὶ ὅτι οἱ τῆς φίλης του ἀπεινόντο εἰς αὐτόν. Δὲν ἦτο πλέον οὔτε μελαγχολικός, οὔτε κουρασμένος· τὸ βαρὺ ἄχθος τῶν ἐτῶν, τὸ ὅποιον ἐπίεζε τὴν καρδίαν του, εἶχεν ἀποπτῆ.

«Μέ ἀγαπᾶς; ἔλεγεν. — Ἄν σέ ἀγαπῶ! ἔπανελαμβάνεν ἐκείνη. Δέν εἶσαι ὁ μνηστήρ μου, ὁ σύζυγός μου, ὁ κύριός μου; Δέν ἀφῆκα τοὺς πάντας χάριν σοῦ; Ἡξεύρεις καλὰ ὅτι ἡμπορῶ νὰ σέ ἀκολουθήσω εἰς τὴν ἄκραν τοῦ κόσμου. Ὁ ἔρως σου εἶνε ὁ ἥλιος τῆς ψυχῆς μου. Σὺ μόνος εἶσαι ἡ εὐτυχία μου καὶ ἡ ζωὴ μου. — Καὶ ἐγὼ θὰ σέ ἀγαπῶ πάντοτε, τὸ ἀκούεις, ἀγάπη μου; Αἱ μικρότεραι ἐπιθυμίαι σου θὰ εἶνε καὶ ἰδικαί μου· μόνη μέριμνά μου νὰ σέ εὐχαριστῶ. Σὲ ἐξέλεξα μεταξὺ ὅλων τῶν γυναικῶν ἢ μᾶλλον σέ ἀνεγνώρισα, διότι μοῦ φαίνεται ὅτι ἐξ ὅλων τῶν γυναικῶν μία ἦτο προωρισμένη δι' ἐμέ καὶ αὐτὴ, ἀγαπημένη μου, ἦσο σύ. Σὺ, εἰς τὴν ὁποίαν θέλω ν' ἀφοσιωθῶ μέχρι τελευταίας μου πνοῆς. Σὺ, δύναμίς μου καὶ ὑπερτάτη μου ἐλπίς. Σὺ διὰ τῆς ὁποίας ἀναπνέω καὶ ζῶ. — Τί εὐμορφα λόγια μοῦ λέγεις, φίλε μου! πόσον ὑπερηφανεύομαι διὰ τὸν ἔρωτά σου. Ὅχι τίποτε πλέον δὲν ἡμπορεῖ νὰ μᾶς χωρίσῃ. Καὶ αὐτὸς ὁ θάνατος, ὁ ὁποῖος χωρίζει τὰ σώματα, δὲν ἡμπορεῖ νὰ διακρίσῃ τὰς ψυχὰς. Σὲ ἀγαπῶ...»

Ὁ ψιθυρισμὸς τῶν φωνῶν τῶν ἐξέπνεεν, ἔπαυσεν. Ἡ νεαρὰ κόρη ἔκλινε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ μνηστήρος τῆς, οὗτος δὲ ἐξέσφιγξε τὸν βραχίονά του· εἰς κάθε τίνεγμα τοῦ βαγονίου, οἱ θελκτικοὶ δεσμοὶ τοῦ ἐναγκαλισμοῦ τῶν ἐλύοντο. Τὸ σάεπασμα κατέπιπτεν ἐκ τῶν γονάτων τῶν. Πρὸς ἀνατολὰς ὑπέφωσκεν ἡ αὐγὴ. Σιγὴ καὶ ἡρεμία ἐβασίλευεν.

Ἄλλ' ἡ μυστηριώδης ὀρχήστρα τοῦ καινουργούς βαγονίου ἐξηκολούθει, μὲ περισσοτέρην δύναμιν, τὸ πολλαπλοῦν τραγοῦδιόν τῆς: «Κοιμηθῆτε, ἀγαπητοὶ ταξειδιῶται, κοιμηθῆτε εὐτυχεῖς καὶ ἡσυχοί. Εἴμεθα τὰ πνεύματα τῆς γῆς καὶ τῆς ἀτμοσφαιρας τὸ ἐναρμόνιον πληθὺς τῶν στοιχείων. Ἐνῶ ἡμεῖς χαιρετίζομεν τὴν ἀνατέλλουσαν αὐγὴν, ἀναπαυθῆτε ἐν εἰρήνῃ καὶ ἡ μελωδία τῆς αἰωνίας μουσικῆς, τὴν ὁποίαν ἀναδίδει ἡ φύσις, ἄς βαυκαλίσῃ τὸν ὕπνον σας!»

Ἀἴρνης πάταγος *φοβερὸς ἠκούσθη. Τὸ καινουργές βαγονίον, καταλειφθὲν ἀπὸ ζάλην, φρικτῶ, μυκᾶται, ἐκτροφοῦται, ὀρθώνεται, ἐξορμαῖ διὰ φοβεροῦ ἀλματος καὶ πίπτει συντετριμμένον μετὰ φοβεροῦ γογγυσμοῦ.

Ἄλλ' ὁ ἥλιος ἀνέτειλε *χαρωπὸς ἐφώτισε σκηνὴν ἀποτρόπαιον· ἐπὶ πρηνοῦς κλιτύος κεῖται ἀνασκελετὰ ἡ ἀτμομηχανὴ καὶ ἀπὸ τὸν συντετριμμένον λεβητὰ τῆς δικῆν ῥόγγου ἐξέρχεται ὁ τελευταῖος ἀτμός· ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τὰ βαγονία θριμματισμένα, συσσωρευμένα τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου εἰς ἄμορφον σωρὸν πανταχοῦ ἐπὶ τῶν τροχιῶν, εἰς τὰς τάφρους, εἰς τὴν ἄκραν τῶν χλοα-

ζόντων ἀγρῶν, ἐπὶ τῶν δροσοσταγῶν χόρτων καὶ ἀνθῶν, ἀνθρώπινα σώματα παραμεμορφωμένα ἢ ἠρωτηριασμένα, μέλη διεσπαρμένα· ὑπὸ τοὺς φρικαλέους σωρούς τῶν σιδήρων καὶ τῶν ξύλων ὀδυρμὸς γυναικοπαίδων, φωναί, ὠρυγμοὶ ἀπελπισίας· οἱ διασωθέντες ἐκ τῆς καταστροφῆς, παραζαλισμένοι ἐκ τοῦ φόβου, τρέχουν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ὡς τρελοί.

Ἐπὶ τέλους φθάνουν βοήθειαι ἐκ τοῦ γειτονικοῦ χωρίου. Δύο τρεῖς ἀποφασιστικοὶ ἄνδρες παρασύρουν καὶ τοὺς ἄλλους. Κατασκευάζουν πρόχειρα φορεῖα ἀνεγείρουν τοὺς τραυματίας καὶ τοὺς νεκρούς· μετὰ μεγάλων προφυλάξεων ἀρχίζει ἡ ἀνακᾶθαρσις τῆς ὁδοῦ καὶ ἡ σωτηρία τῶν παθόντων.

Ὅταν ἐφθασαν εἰς τὸ καινουργές βαγονίον, τὸ ὁποῖον ἔκειτο συμπεπιεσμένον ἐπὶ βουνοῦ ἐρειπίων, εὗρον δύο πτώματα τόσοσφριγκτὰ ἐνηγκαλισμένα, ὥστε δὲν ἡμπόρεσαν ν' ἀποχωρίσῃσι τὸ ἐν ἀπὸ τὸ ἄλλο· αἱ κεφαλαὶ τῶν δύο νέων ἐκτύπησαν συγχρόνως κατὰ τοῦ ἀντικρουνοῦ φράγματος καὶ ἐθραύσθησαν· ἀπέθανον ὁμοῦ, ἀστραπιαίως, ὡς κεραυνόβλητοι.

Ὁ ταξειδιώτης ἐξῆπλωμένος ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου δὲν παρεῖχε σημεῖα ζωῆς.

Μετέφεραν καὶ τοὺς τρεῖς κάτωθεν φηγοῦ τινος, ὀλίγον μακρότερα ἀπὸ τὴν ὁδὸν καὶ τοὺς ἐξῆπλωσαν ἐπὶ τῆς πτέριδος. Αἱ φροντίδες τῶν ὁποίων εἶχον ἀνάγκην οἱ ζῶντες, δὲν ἐπέτρεπε νὰ δοθῇ μεγαλειτέρα προσοχὴ εἰς τοὺς νεκρούς. Ἐμείναν ἐκεῖ ἐφ' ὄλην τὴν ἡμέραν, ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ πρασίνου φυλλώματος, ἠδελφωμένοι. Ὁ ἥλιος ἀνυψοῦτο. Αἱ μέλισσαι ἐβόμβουν περίξ τῶν ἀφῶνων χελιδῶν τῶν νέων, ἄνωθεν δ' οἱ σπῖνοι καὶ οἱ μέροπες ἐκυνηγοῦντο μεταξὺ τῶν κλάδων.

Ἄλλ' ὁ ταξειδιώτης *εἶχε μόνον λειποθυμήσῃ. Τὸ σῶμά του, ἂν καὶ εἶχε μωλωπισθῆ, δὲν εἶχε λάθει ὅμως καμμίαν πληγὴν θανάσιμον. Ἐν μέσῳ τοῦ ληθάργου του, ἐξηκολούθει τὰ ὄνειρά του, διατηρῶν ἀκόμη τὴν αἴσθησιν τῆς πραγματικότητος. Ἦκουε περίξ αὐτοῦ ἀτελευτήτους κραυγᾶς.

Ὁμοίαζε πρὸς πένθιμον ἐμβατήριον, μὲ κρότους ἄκμονος κτυπωμένου ὑπὸ βαρυτάτης σφύρας· γογγυσμοὶ καὶ βλασφημίαι, συνοδευόμεναι ὑπὸ βροχῆς δακρύων, ὑπὸ ὀδυρμῶν καὶ κλαυθμῶν συμπινομένων. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς καταστροφῆς, ἡ ὁποία κατεκάλυψε τὸ ἔδαφος διὰ συντριμμάτων, τὰ πάντα εἶχον ἰδίαν φωνήν. Οἱ καταθραυσθέντες τροχοὶ καὶ μοχλοὶ, αἱ θρυμματισθεῖσαι δοκοὶ καὶ σανίδες, τὰ σχισθέντα καὶ αἰματόφυρτα ὑφάσματα ἀνέμελλον ἄγρια ἐλεγεία. Ἄλλ' ὑπεράνω τῆς θυέλλης αὐτῆς τῶν κραυγῶν καὶ τῶν θρήνων ἠγέρθη ἐντὸς ὀλίγου

καὶ διεχύθη ἀνά τὸν αἰθέρα ἢ παρήγορος ὡδὴ τῶν ἐναερίων χορῶν.

«Διατί θρηνεῖτε; Διατί ὀδύρεσθε καὶ βλασφημεῖτε; Ἐν τῇ φύσει τίποτε δὲν χάνεται, τίποτε δὲν δημιουργεῖται. Τὰ πάντα μετασχηματίζονται, τὰ πάντα ἀποθνήσκουσι διὰ τὸ ἀναγεννηθῶσιν. Εἴτε ὀλίγον ἀργότερα, εἴτε ὀλίγον ἐνωρίτερα, τί σημαίνει; Τί εἶνε ἐν τῷ ἀπείρῳ ἢ σύγκρουσις τινῶν ἀτόμων; Τί εἶνε μία ὥρα θλίψεως ἐν τῇ αἰωνιότητι; Ὁ ἀνυπολόγιστος τυφῶν τῶν ὄντων ἀνελίσσεται εἰς χιλιάδας χιλιάδων πτυχῶν, οὐδέποτε δὲ σταματᾷ. Ὁ κόσμος εἶνε ἀναβλύζουσα πηγὴ, τῆς ὁποίας τὰ ἀνεξάντλητα ὕδατα διαχέονται, ἀναμιγνύονται, μερίζονται διὰ τὰ ἐνωθῶσιν ἐκ νέου, ἐξατμίζονται διὰ τὰ πυκνωθῶσιν ἀμέσως μετ' ὀλίγον καὶ ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν ἀρχικὴν αὐτῶν ἀφετηρίαν. Εἰς τὸν ἀένναον τοῦτον πηγαινοερχομὸν ἕκαστον μῦρον τῆς ζωῆς εἶνε ἄτομον, ἔχον κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον αὐτοσυνείδητον, τὸ ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ παρὰ τὰ ζῆση. Μόνον οἱ ποικίλοι συνδυασμοὶ τῶν μυρίων τούτων εἶνε ἐφήμεροι. Σεῖς, ὦ ἀδελφαί μας, ψυχαὶ ἢ δυνάμεις ἀόρατοι, αἱ ὁποῖαι πληθύνετε τὸν αἰθέρα καὶ σχηματίζετε τοὺς κόσμους, σεῖς εἴθε ἀθάνατοι, δὲν ἠμπορεῖτε νὰ ἐκλείψετε.

«Καὶ σύ, ἄμοιρε ταξιδιωτᾶ, εἰς τὸν ὁποῖον ὑπεσχέθημεν ταξεῖδιον ἡσυχον, συγχώρησον τὴν πλάνην μας. Εἰς τοὺς ἀνθρώπους καταγίνωσκε τὸ ἀτύχημα, τὸ ὁποῖον πλήττει ἀνθρώπους. Τύχη δὲν ὑπάρχει αἰ φοβερώτεραι καταστροφαί, ὅπως τὰ παραμικρότερα ἀτύχηματα, ἔχουν τὴν αἰτίαν των. Εἴθε ἡ ἀνθρωπίνη ἐπιστήμη νὰ προβλέπῃ αὐτὰ καλλίτερον ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν. Μὴ ἀγανακτῆς, μὴ ἀπελπίζεσαι. Βάδιζε διαρκῶς πρὸς τὸ καλλίτερον, παραμένων πιστὸς εἰς τὸ καθήκόν σου.»

Εἰς τὴν σοβαρὰν ταύτην μελωδίαν ἀνταπεκρίθη οὐρανόθεν ἄσμα, γλυκὺ ὡς ἡ ἄρπα, τρυφερόν ὡς τὸ βιολίον, ἐπιβλητικὸν ὡς ὄργανον ναοῦ ἔφερον ἀνατριχιάσεις, τόσον ἠδὺ καὶ παθητικὸν ἥτο. Ἦτο ἡ διωδία δύο ἀνθρωπίνων ψυχῶν, αἱ ὁποῖαι εἶχον λυθῆ τῶν ὕλικῶν δεσμῶν των.

«Ἐξέπληρώσαμεν τὸν γήινον ἡμῶν προορισμόν. Ἐυλογητὸς ἔστω ὁ θάνατος, ὅστις μας ἐλύτρωσεν ἡμοῦ καὶ τοὺς δύο. Ἐδεδεσμευόμεθα ἀπὸ βαρὺν μηχανισμόν ὀργάνων, τῶν ὁποίων εἴμεθα μᾶλλον δούλοι ἢ κύριοι. Ἄς ἀνακτῆσωσιν τὴν αὐτονομίαν των, ἄς ἀποσυντεθῶσιν καὶ αὐτὰ καὶ ἄς ἀναλάβωσιν τὴν ἀνεξαρτησίαν των! Θὰ εἰσπρεύσωσιν εἰς τὸν χεῖμαρον τῶν πραγμάτων καὶ θὰ σχηματίσωσιν νέους συνδυασμοὺς κατὰ βούλησιν. Εἴμεθα ἐλεύθεροι. Ἦμποροῦμεν ν' ἀνυψωθῶμεν ἐν τῇ ἱεραρχίᾳ τῶν ὄντων. Ἦγαπώμεθα, θὰ ἀγαπηθῶμεν περισσότερο, θ' ἀγαπώμεθα

πάντοτε. Ἀδιασπᾶστος ἠνωμένοι, θὰ βαίνωμεν πάντοτε πρὸς τὰ ἔμπροσ, πάντοτε ὑψηλότερα, πρὸς τὸ τέλειον καὶ ἰδεῶδες, πρὸς τὸ αἰθέριον φῶς, πρὸς τὸ καλόν, πρὸς τὸ ὑπέρτατον ἀγαθόν, πρὸς τὸν Θεόν. Διαβλέπομεν ἤδη τὴν ἁρμονίαν τῶν αἰωνίων δυνάμεων, αἱ ὁποῖαι ἀναπτύσσονται ἐν τῷ ἀπείρῳ. Χαῖρε, γῆ, χαῖρε. Ἀναπετώμεν τὰς πτέρυγας πρὸς νέαν πατρίδα.

«Καὶ σύ, ἀγαπητὴ ταξιδιωτᾶ, ὅστις ἐπὶ τινὰς στιγμὰς συνταξιδεύουσαι μαζί μας, ἀν μὰς ἀκούσης εἰς τὸν ὕπνον σου, ὅταν θὰ ἐγερθῆς ἐν θυμοῦ τοὺς λόγους μας. Εἴθε τὸ τελευταῖον ἄσμα μας νὰ βαυκαλίσῃ τὸ λοιπὸν τῆς ζωῆς σου διὰ τὰς ἀνθρωπίνους θλίψεις ἐν μόνον ὑπάρχει φάρμακον, ἡ ἐλπίς».

Τὴν ἐσπέραν, ὅτε συνῆλθεν ὁ ταξιδιωτῆς, ἀπελούμασεν, ὅπως καὶ τὴν προτεραίαν, τὸν ἥλιον δύνοντα ὀπισθεν τῶν λόφων, τὰ πτηνὰ τὰ ὁποῖα ἐψάλλον, ἐπανερχόμενα εἰς τὸ ἄσυλον αὐτῶν μεταξὺ τῶν δένδρων.

Αἴφνης παρετήρησε πλησίον του τὰ πτόματα τῶν δύο ἐραστῶν ἐπὶ φορείου. Τὰ μετέφερον μετ' ὀλίγον θὰ μετέφερον καὶ αὐτόν. Εἰς τὸ κίνημα του ὄλοι οἱ παρεστῶτες ὠπισθοδρόμησαν ἐξ ἐκπλήξεως καὶ φρίκης.

Ἄλλὰ γηραιὰ χωρική, ἣτις εἶχε θάψει πολλὰ ἐκ τῶν τέκνων της καὶ τῶν ἐγγονίων της, τὸν ἐπλησίασεν, ἔχουσεν εἰς τὸ στόμα του τονωτικὸν ποτόν, τὸν ἐβοήθησε ν' ἀνεγερθῆ καὶ τὸν ὠδήγησεν εἰς τὸ χωρίον. Μετὰ τινὰς δ' ἡμέρας ἡσυχίας καὶ περιποιήσεων ἠδυνήθη νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ταξεῖδιόν του.

Σήμερον δημοσιεῖ τὴν ἀφήγησιν ταύτην διὰ τὰ ἐμπνεύση εἰς κάποιον τὴν ἰδέαν νὰ μελοποιήσῃ αὐτήν. Ὅ,τι δὲν τολμῶμεν νὰ πιστεύσωμεν ἢ νὰ εἴπωμεν, δὲν τὸ ἐκφράζομεν διὰ τῆς μουσικῆς;

(Κατὰ τὸ γαλλικόν).

Δ. Κ.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Ἐπάρχουσι περιστάσεις καθ' ἃς ἡ πρέπει νὰ εἶνε τις ἐντελὸς σύμφωνος ἢ νὰ σιωπᾷ. Ἡ στενὴ φιλία ἀπαιτεῖ ἢ πλήρη ἁρμονίαν ἢ σιωπὴν.

*

Εἶνε ἐλάττωμα τῶν λεπτῶν ἀνθρώπων νὰ ζητοῦν καὶ παρ' ἄλλων τὴν λεπτότητα τὴν ὁποῖαν αὐτοὶ ἔχουν.

*

Ἡ δύναμις εἶνε κώδων ὅστις ἐμποδίζει τὸν κρούοντα ν' ἀκούσῃ ἄλλον τινὰ ἤχον.

*

Ὁ μεγαλείτερος ψεύστης εἶνε ὁ λέγων ἀληθείας τὰς ὁποίας δὲν πιστεύει.

*

Ἡ δυσκολωτέρα πρᾶξις τῆς ἀριθμητικῆς εἶνε ἡ ἀριθμησις τῶν ἰδίων μας σφαλμάτων.